

Ἥρθες

ἓνα χιονισμένο βράδυ

ὄξω ἀπ' τὰ σπίτια

ἴσκιοι παράξενοι ἐτρέχανε τοὺς δρόμους

μεσ' τὸ σκοτάδι.

Κ' ἐγὼ σ' ἀπάντεχα καιροὺς τώρα καὶ χρόνια
σ' ἀπάντεχα τὴν ἀνοιξή σὰν ἔπνεαν τὰ μαϊστράλια
καὶ μοῦφερναν μαζὺ τὰ ἐρωτόλογα τραγούδια
μὲ τὶς κελαιδιστὲς φωνὲς ποῦ ἐτραγούδαγαν τ' ἀγόρια
μεσ' τὶς βαρκοῦλες τοὺς ποὺ χαίδευαν τὴ λίμνη . . .
σ' ἀπάντεχα, σὰν τὸ χινόπωρο ἔφερνε πάλι
τὸ νεῖο ποῦ παθητικά 'παιζε φλογέρα
ὀρθὸς γιὰ ὧρες στ' ἀκρογιαλὶ
τὸ νεῖο ποῦ ὑμνοῦσε ἔτσι ἀπλᾶ τὸν Ἥλιο,
τὴ νειότη του ποῦ ὑμνοῦσε καὶ τὴν ἀγάπη
κι' ἀντιλαλοῦσε ὁ πόθος του μεσ' τὴν καρδιά μου.

Σ' ἀπάντεχα, ὦ φίλε,
ποῦ ἀργὰ κι ὥραῖα σ' ἔπλασεν ὁ λογισμὸς μου
καὶ τὸ κορμί σου,
σημάδι φωτεινὸ ὑψώθη στὰ ὄνειρά μου,
Ἔφηβε, μὲ τὸ χιμαίρικὸ κορμί σου π' ἀνασταίνει
ἀπ' τοὺς ἀδρούς χυμοὺς ποῦ τοῦδωσεν ἡ φύση.
Ἔφηβε, μὲ τὸν ἀνασασμὸ σου π' ἀνασταίνει . . .
Σ' ἀπάντεχα γιὰ ν' ἀντικρύσω τὴ ματιά σου,
γιὰ ν' ἀγροικήσω τὴ μελοδικώτατὴ λαλιά σου
νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ δροσὰ τῶν ροδοχειλιῶν σου.

Κ' εἶπα, πῶς σὰν τ' ἀδέρφια σου θᾶσαι ἐκεῖνα
ποῦ εἶδα ὀλόγυμνα στ' ἀλόγατά τους
νὰ τρέχουν,
ἀνεμίζοντας ἐλεύτερα τὰ θεῖα μαλλιά τους.
— μαλλιά ποῦ ἐξάνθιναν στὰ ἑλληνικὰ τὰ μεσημέρια—
ποῦ εἶδα νὰ τρέχουνε ἀπ' τῶν ἀρχαίων ναῶν τὰ ὕψη

πρὸς τοὺς κάμπους, τὴς πλαγὲς καὶ τ' ἀκροβούνεια,
~~καὶ καὶ σωρὸν ἀγάπης καὶ λαχτάρας~~
καὶ νὰ σκορποῦν τὸν ποῦο τῆς αἰωνιότητος
μὲ τ' ἀπλωμένα δλόλευκά τους χέρια . . .

Κ' ἦρθες

ἀπ' τὰ εὐλογημένα περασμένα,
Φορώντας στὰ κυματιστά σου ^{καὶ} μαλλιά
λεπτόφυλλο ἀγριεληᾶς κλωνάρι.

Κι' ὅλο τὸ σπίτι ἔλαμψεν ἀπ' τὸ κορμί σου
καὶ μοσκοβόλησε ὅλος ὁ τόπος σὰ νὰ ἦταν
ἀνθόκηποι ὀλοεύωδοι στὴν ἐποχὴ τους.

Καὶ στὴν εὐγενικιά σου τὴ μορφὴ
ἐγνώρισα τ' ἀδέρφια σου ὅπου θεοὶ ἐγινήκαν,
θεοὶ μὲ λατρεία ἐρωτικῇ·

κ' ἐλάτρευσα τ' ἀγάλματά τους,

ἔργα μεγάλων τεχνιτῶν,

στο τέλειο γυμνὸ κορμί σου

καὶ στὴ λαμπρότη τῶν ἰσχυομένων σου ματιῶν.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

Μ. Γ. ΑΙΜΠΕΡΑΚΗΣ

ΜΑΤΑΙΑ

III

Στὴ σκυθρωπὴ μεγάλη κάμερα,
μοναχικὸς ὁ ἀρχαῖος καθρέφτης στέκει,
λείψανο πλούσιων περασμένων·

στὶς ἔρημες γωνιᾶς ὅπου παρήμερα
ἡ ἀράχνη ἀναμνήσεων ἱστοὺς πλέκει,
οἱ σκιᾶς θρηνοῦν τῶν καλῶν κι ἀγαπημένων.

Διαβαίνουνε καὶ καθρεφτίζονται
μπρὸς τὸν ἀρχαῖο καθρέφτην ἕνα, ἕνα,

μέρες παλιές, ἔργα ἡμερῶν, εἰκόνες,
τὰ θλιβερά, τ' ἀγύριστα τὰ περασμένα.

Ὅμως μιὰ μέρα θάρθει, ἀργὰ ἢ γρήγορα
ὅπου θὰ πέσει κι ὁ καθρέφτης καὶ θὰ σπάσει.

τάχα μιὰ εἰκόνα ὥς τότε—στέκομαι
καὶ περιμένω—θὰ περάσει;